

Autor: Karl Nemmersdorf

Ve své eseji „Ted Gold a Židé ze skupiny Weatherman“ (na webu TOO vyšla v září 2017) jsem při nástinu možné podoby ovládnutí Spojených států radikální skupinou Weatherman napsal: „(Byl by to) signál k návratu tajné policie, složené z Židů v kožených bundách a s nosy od koksu, kteří by podnikali zátahy na góje a následně je v zatuchlých kobkách znásilňovali, mučili a vraždili. Jednou už se to stalo se, vyhledejte si to.“ Tento pravda dosti drásavý historický odkaz jednoho z čtenářů, který se podepsal jako „Jim“, uvedl do jistých rozpaků. Napsal, ať už ironicky nebo vážně (ovšem zábavně): „Kde bych ty informace o Židech, kteří s nosy plnými kokainu znásilňovali hlava nehlava, mohl najít?“ S jistým zpožděním jsem se rozhodl blíže podívat na nově dostupné důkazy pro jednotlivé části mého výroku: kožené kabáty, kokain, mučení, znásilňování a vraždění v „zatuchlých kobkách“. A pochopitelně i židovské čekisty.

Čeka

Když se bolševici počátkem listopadu 1917 chopili moci, která se řečeno s klasikem „válela v ulicích“, nijak se netajili svým záměrem vládnout za pomoci teroru a síly. Během několika málo týdnů tak vznikla úderná pěst permanentní revoluce, „Vsěrossijskaja čerezvyčajnaja komissija po borbě s kontrarevolucijej i sabotažem pri Sověť narodnych komissarov RSFSR, česky Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotáží při Radě lidových komisařů RSFSR, zkráceně Ve-Čeka nebo Čeka. Lenin do jejího čela postavil polského rudého fanatika Felixe Dzeržinského, který se obklopil houfy Lotyšů, Židů a ruských odpadlíků, s jejichž pomocí se jal týrat ruský národ. Z Čeky se v podstatě okamžitě stali pachatelé jedněch z nejhorších orgií masového vraždění v lidských dějinách a muži židovského původu, kteří si podobně jako



Jakov Sverdlov, významný židovský bolševický komisař v raných letech režimu – dokonce coby předseda Ústředního výkonného výboru de iure hlava státu – se prý vydatně zasloužil o popularitu nejen kožených bund, ale dokonce i kalhot. Tady ho máte po Leninově levici (na obrázku vpravo):

další židovští levičáci zachovali svou židovskou identitu, v ní zanechali nepominutelnou stopu.

Jak bylo velmi **podrobně a přesvědčivě dokázáno**, byli Židé během prvních dvaceti let existence sovětské tajné policie (pod různými zkratkami) zastoupeni v jejích řadách vysoce nad rámec svého podílu na obyvatelstvu Sovětského svazu. Snad jen pár citací za všechny. Historik Richard Pipes cituje slova jednoho kyjevského čekisty v počátcích organizace, podle něhož byli až tři čtvrtiny její příslušníků Židé.¹ Jiný zdroj zase ukazuje, že 37 z 96 vrchních představitelů NKVD (pozdější označení tajné policie) v roce 1934 tvořili Židé, což je hlavně při pohledu na jejich zastoupení mezi sovětským obyvatelstvem (1,7 %) skutečně ohromující číslo.² Židé dokonce v těchto velících pozicích početně **převyšovali etnické Rusy** až do roku 1937, kdy Stalin začal s velkými čistkami. V SSSR narozený izraelský novinář Sever Plocker píše: „Nemálo Židů prodalo duši ďáblu komunistické revoluci a až do skonání světa mají na rukou krev“ – právě v době, kdy shodou okolností značná část židovské diaspory na Západě bolševickou revoluci nepokrytě oslavovala. Současně ale byli Židé „podzastoupeni“ mezi vězni gulagů, podle všeho asi o 25 %.³

Během několika měsíců od zřízení Čeky začaly na celém území ovládané obleženou bolševickou diktaturou vznikat místní pobočky organizace. Jelikož ústřední Čeka fungovala v podstatě mimo rámec zákona a zprvu na byrokratickou kontrolu svých provinčních úřadů neměla kapacitu, ty nezřídka fungovaly jako místní ozbrojené gangy, složené hlavně z Židů a zločinců, vedených touhou po pomstě a kořisti. Moskevské centrále se časem své vzdálené prsty povedlo zkrátit, ale vraždy, mučení a plenění to nezastavilo, spíše získaly ústřední vůli a kvalitnější dokumentaci.

Prestiž a ovzduší nadšení obklopující nově zřízenou Čeku i její příslušníky se dnes pro většinu z nás může jevit jako cosi obtížně pochopitelné, přesto však – přinejmenším v jistých kruzích – byly poměrně silně pociťovány. Čekisté tak problémy při hledání nových kolegů rozhodně netrpěli. Osvojili si tvrdáckou image ostrých hochů v kožených bundách nebo baloňácích. Jakov Sverdlov, významný židovský bolševický komisař v raných letech režimu – dokonce coby předseda Ústředního výkonného výboru *de iure* hlava státu – se prý vydatně zasloužil o popularitu nejen kožených bund, ale dokonce i kalhot.⁴

Svou náklonností ke koženému oblečení a drsné image byla známa také židovská funkcionářka a teroristka Rozalie Zemljačka (Zalkindová), která se proslavila zmasakrováním 50 000 bělogvardějců na Krymu. „Když vypukla občanská válka, tehdy už čtyřicítka překročivší Zemljačka oblékla typický úbor bolševického komisaře a vraždila jako smyslů zbavená“. ⁵ Podle jiného zdroje nechal Dzeržinský zabavit dodávku kožených bund pro vojenské piloty a obléknul do nich své muže.⁶ V prvních porevolučních letech tak každý správný bolševický komisař i čekista nosil tuto součást oděvu.

Židé se k praporu tajné policie sbírali s planoucí nenávistí ke svým křesťanským spoluobčanům – a málokdo si umí hýčkat utrpená či domnělá příkoří jako Židé – pogromy, jakkoli židovští aktivisté jejich rozsah ve své době i dnes značně přifukují, nepochybně byly

jednou z příčin židovského nepřátelství k Ruskému impériu. Četné zdroje tomuto motivu pomsty přizvukují. Yuri Slezkine shromáždil ve své knize *Židovské století* díla několika raně sovětských židovských autorů, kde se motiv židovské pomsty objevuje. Tak kupříkladu v básni „Únor“ Eduarda Bagrického odmítne ruské děvče milostné návrhy židovského hrdiny, jen aby po revoluci jejich pozice obrátily. Z židovského mladíka se stává zástupce komisaře, dívka končí v nevěstinci. Když ji tam objeví, drsně si ji bere bez toho, aby se vůbec zul, odepnul pistoli nebo sundal baloňák – akt násilí a pomsty:

Beru si tě za to, že byl plachý
můj život, za to, že jsem ostýchavý,
za potupu mých předků bez domova,
za švitoření nahodilého ptáka!
Beru si tě jako pomstu světu,
z kterého jsem se nemohl dostat!

Matematik a člen prestižní Americké národní vědecké akademie Igor Šafarevič vyhodnotil židovská literární díla během sovětské i postsovětské éry a našel v nich silně přítomny motivy židovské nenávisti spojené s palčivou touhou po pomstě na předrevolučním Rusku i jeho kultuře. Podle Šafareviče tato židovská „rusofobie“ není jedinečným fenoménem, ale vyrůstá tradiční židovské nedůvěry a nepřátelství k nežidovskému *tref* (nečistému) světu i Nežidům samým, považovaných za podlidské a zasluhující zničení, což je s přihlédnutím k tradiční židovské etice, kde Nežidé vůbec nejsou morálními subjekty, ještě vcelku uměřený výklad. Lidé zastávající tyto morální postoje pak mají jen minimální morální skrupule proti mučení, znásilňování a zabíjení svých domnělých nepřátel. Nenávist vůči nežidovským národům i kulturám i obraz vlastních porobených předků coby obětí antisemitismu je nedílnou – a hojně komentovanou – součástí židovských dějin od Tacita dodnes.

A konečně dodejme také, že židovská nenávist a žízeň po pomstě nebyla omezena jen na sovětské území. Židovští příslušníci složek vnitřní bezpečnosti v poválečném Polsku byli podle všeho v řadě případů motivováni mj. osobním rozhořčením a touhou po pomstě spojených s jejich židovskou identitou:

Jejich rodiny byly vyvražděny a antikomunistické podzemí v jejich očích ztělesňovalo pokračování v podstatě téže antisemitské a antikomunistické tradice. Nenáviděli nacistické kolaboranty a pro všechny, kdo se stavěli proti novému uspořádání, měli skoro stejně silné opovržení. Dobře také věděli, že coby komunisté – nebo současně komunisté a Židé – byli také na oplátku podobně intenzivně nenáviděni. Nepřítel se pro ně tak příliš nezměnil. Staré zlo muselo být potrestáno, aby se předešlo vzestupu zla nového – a vytvoření lepšího světa nebylo myslitelné bez nemilosrdného boje. **(Schatz, J. (1991). *The Generation: The Rise and Fall of the Jewish Communists of Poland*, 226)**

„Nekončící orgie znásilňování a loupení.“ A mučení i vražd

Podle Pipesem výše citovaného čekisty by se revoluční roky 1918-1919 v Kyjevě daly popsat jako „nekončící orgie“ znásilňování a loupení, při nichž si ovšem čekisté „dávali velký pozor, aby ušetřili své židovské soukmenovce“. 7] Z nějakého důvodu Pipes části popisující děsivé mučení a vraždění opomíjí, proto tyto detaily doplním. 8] Jednu z nejdůležitějších přísad pomsty odedávna tvoří ponížení dané skupiny a zneuctění jejích žen, což rudý teror naplňoval měrou vrchovatou. Vrcholem dokonalé pomsty jsou pro její skutečně odhodlané vykonavatele mučení a vražda: trýznivé utrpení přímo působené objektu nenávisti, okázalé předvádění své převahy a následná totální likvidace oběti. Zběsilý charakter excesů rudého teroru byl výsledkem několika faktorů: ovzduší obecné krutosti revoluce a občanské války nebo zvrácené ideologie, jasně přítomen byl však také etnický faktor.

Jeden z novějších historiků Stalinových katanů potvrzuje, že Židé „nemilosrdně mstili oběti staletí pogromů“.9] Jiný podotýká, že „řady Čeky se naplnily prvky společnosti prahnoucími po pomstě“.10] Jistý historik ruské občanské války píše: „Dzeržinský, vždy připraven pohotově využít národní či rasové nesnášenlivosti ke svým účelům, obsadil sedm z deseti čelních pozic Čeky Židy... Ukrajinští Židé, po staletí oběti antisemitského trýznění, tak dostali příležitost k pomstě.“ 11]

Čekisté, nespoutání vlastně žádnými pravidly, se ve velkém vybíjeli na ženách, což je bohatě doloženo.

„Usvědčení zločinci a kliničtí psychopaté se vyšvihli do důstojnických hodností Čeky, kde terorizovali, znásilňovali a vraždili, kohokoliv se jim zachtělo.“12] „Znásilňování vězenkyň čekistickými dozorci a vyšetřovateli bylo natolik rozšířené, že se dočkalo komentáře nadřízeného jen v případě, že bylo provedeno nějakým obzvlášť brutálním nebo zvráceným způsobem.“13] Zneuctování Rusek čekisty „dosáhlo olbřímích rozměrů, zejména během druhého dobytí Ukrajiny a kozáckých oblastí Krymu v roce 1920“. 14]

Sergej Melgunov je autorem klasického díla *Rudý teror v Rusku* (1924), zachycujícího první léta bolševické vlády. Na s. 136 popisuje čekistické „proviantní oddíly“, které plenily venkov, aby nasýtily město, oporu bolševické moci: „Pokaždé když výběrčí odvodů obilí v Chvalinském okrese přišli do vsi, museli rolníci vojákům vydat nejpohlednější dívky.“15]

Příběh z kavkazského Krasnodaru někdy v roce 1919:

Madam Dombrovská, bývalá učitelka, byla umístěna na samotce. Čece se doneslo, že ... ukrývá šperky: proto... bylo nařízeno, aby ji mučili, dokud neodhalí, kde jsou tyto šperky ukryty. Pro začátek byla znásilněna a ponížena – znásilňování probíhalo podle hodnosti mučitelů. Muž jménem Friedmann ji zhanobil jako první, po něm ostatní. Poté se jí znovu ptali, kde schovala šperky a dále ji mučili: řeznými ranami nebo drcením prstů a trháním nehtů kleštěmi. Pak konečně žena v nesnesitelné agonii a s krví prýštící z četných ran, přiznala, že šperky jsou ukryté v

boudě u jejího domu. Ještě téhož večera (6. listopadu) byla zasřelena.^{16]}

Z jižní Ukrajiny: „Svědék před Děnikinovou komisí (vyšetřovací orgán zřízený bílými armádami) vypovídal o zhýralých orgiích, systematicky prováděných Čekou a příslušníky nikolejvského tribunálu, kterých byly donuceny zúčastnit se dokonce i ženy, které přišly prosit o propuštění svých příbuzných – a jejich účast byla cenou za svobodu milovaných.“^{17]}

Některé excesy čekistů byly příliš i na řadové bolševiky. Jedna z nich, Serafina Gopnerová si Leninovi stěžovala na Čeku v ukrajinském Jekatěrinoslavu (Dnětropetrovsk):

Ta organizace je skrz naskrz prohnílá: rakovinou zločinnosti, násilí a naprosto svévolného rozhodování, plná ... spodiny společnosti, po zuby ozbrojených mužů, připravených bez okolků popravit každého, kdo se jim znelíbí. Loupí, násilní, plení a ve velkém vězní, padělají dokumenty, vyžívají se ve vydírání, za větší sumu ale naopak nechají jít úplně kohokoliv.^{18]}

Skoro všechny tyto nebohé ženy byly křesťanské Rusky a velké množství jejich hanobitelů byli mstou posedlí Židé. Předpokládám, že Židé, známí svou neochvějnou úctou ke svým trýzněným předkům, by si přáli, abychom ani my na tyto oběti „nikdy nezapomněli“ ...

Co se kokainu týče, na přelomu 19. a 20. století byl hojně užívanou substancí. Kokové keře sice rostou jen v Jižní Americe, vlastnosti látky však byly v Evropě známy už počátkem 19. století. Němečtí chemici izolovali účinnou látku z listů v roce 1860, načež se rychle rozšířilo její využívání jako stimulantu i k lokální anestezii. Jedním z velkých popularizátorů užívání této drogy byl Sigmund Freud, který popisoval její účinky s **nefalšovaným nadšením** a doporučoval ji také svým přátelům a pacientům. (Freud byl na kokainu závislý 12 let.) V 80. letech 19. století už farmaceutické společnosti každoročně vyráběly stovky tisíc kilogramů látky a americká společnost Parke-Davis dokonce nabízela úhledné skladné balení kokainu s **injekční stříkačkou i jehlou** pro pohodlnější užití. Kokain se ovšem dá také šňupat jako prášek. Zprvu se koka přidávala také do Coca-Coly, přinejmenším do roku 1903, kdy se proti této praxi začala formovat vlna odporu kvůli návykovosti a škodlivosti látky. NA přelomu staletí žilo v Americe odhadem **200 000 lidí závislých na kokainu**. Americkou veřejnost navíc silně znepokojovala představa černochoů a jejich násilné zločinnosti pod vlivem drogy. Jistý veřejný činitel **soudil**, že „většinu útoků na bělošky na (americkém) Jihu lze přímo přičíst na vrub černošské mysli pod nadvládou kokainu“. V roce 1914 tak vláda vyhlásila federální kontrolu nad kokainem, čímž ale droga samozřejmě z povrchu zemského ani ulic nezmizel.

Snadno dostupný byl kokain i v Rusku. Následující řádky dokazují jeho oblibu mezi čekisty, kteří ho užívali běžně, někdy až manicky. Podle některých z nich si nekonečné vraždění a stres s tím spojený žádaly úlevy s využitím chemických pomocníků, drogy však některé krutosti také zřejmě poháněly. Ať už je pravda jakákoliv, mnozí čekisté očividně byli „sjetí“ nejen svým sadismem, ale také drogou. Tento koktejl nezřídka vedl až k nervovému

zhroucení agentů. Nemálo z nich skončilo na psychiatrických odděleních.^{19]}

Ze zprávy o jaroslavské Čece (1919): „Čeka plení a zatýká, koho se namane... Svě ústředí proměnili na ohromný bordel, kam odvlékají všechny ženské příslušnice buržoazie. Rozmáhá se opilství. Mezi výše postavenými čekisty se rozšířilo užívání kokainu.“^{20]}

V průběhu roku 1919 se bílým vojskům nakrátko podařilo osvobodit Kyjev zpod čekistické hrůzovlády. V jednom z při té příležitosti pořízených dokumentů stojí: „Skoro v každé kredenci, vlastně skoro v každém šuplíku, jsme našli hromady prázdných lahviček od kokainu.“^{21]}

Čekisté byli přiděleni ke všem jednotkám Rudé armády. Jitý inspektor ve své zprávě o některých těchto jednotkách píše: „Tito lidé neuznávají žádná administrativní pravidla... Každodenně se oddávají opilství a orgiím. Skoro všichni čekisté užívají kokain ve velkých dávkách. Prý jim to pomáhá vypořádat se s pravidelnou krvavou prací.“ Autor zprávy Rozental uzavírá, že jakkoliv je žádoucí přísnější kontrola těchto „krvů a násilím opojených“ jednotek, nelze popřít, že „konají svou povinnost“.^{22]} Jaká to úleva...

Žid Maks Deich stál v čele oděské Čeky v letech 1920-1922. Získal si zde „reputaci nesmírně krutého, na kokainu závislého neurotika“. ^{23]} Jak otřesnými činy si asi v takovémto prostředí mohl vydobýt pověst výjimečně krutého muže? Zmínku si vysloužil také v Gruzii působící čekista jménem Schulmann, s největší pravděpodobností také Žid. Jeden vězeň musel přihlížet „brutálním popravám... zejména z rukou jistého Schulmanna, závislého na morfinu a kokainu“.^{24]}

Co se „zatuchlých kobek“ týče, toto našli bělogvardějci v Kyjevě koncem srpna 1919 po dočasném vyhnání bolševických vojsk:

Z prostor někdejší opravný aut se stala hlavní jatka místní Čeky. Vše bylo pokryto vrstvou krve – krve po kotníky, sražené díky horkému vzduchu a hrůzným způsobem smíšené s fragmenty lidských mozků, úlomky lebek, chomáčky vlasů apod. Dokonce i stěny byly potřísněny krví a stopami mozkové tkáně, provrtané tisíci kulek. Uprostřed místnosti bylo koryto asi čtvrt metru široké a hluboké, dlouhé přibližně deset metrů, vedoucí do odpadního potrubí ve vedlejším objektu, bylo ale až po okraj plné krve. V tomto děsivém doupěti se našlo 127 mrtvých těl, oběti dřívějších masakrů však byly narychlo pohřbeny v blízké zahradě. Nejnapadnější na spoustách mrtvých těl byly jejich rozdrcené lebky, nebo dokonce úplně zploštělé, jako by oběti byly zabíjeny svržením velice těžkých bloků na hlavu... Těla byla nahá... hrob na dvorku skrýval 80 těl, takřka bez výjimky nesoucích stopy nepředstavitelného mrzačení a poranění. Nalezli jsme tam těla s vyrvanými vnitřnostmi, bez končetin (jako by mrtvoly byly doslova rozsekány), s vydloubnutýma očima a hlavami, krky, obličej i trupem posetými bodnými ranami. Objevili jsme i mrtvolu nebožáka, do jehož hrudi zarazili špičatý kůl, několika dalším chyběl jazyk.^{25]}

Tyto hrůzné výjevy se odehrávaly v Kyjevě, kde tvořili tři čtvrtiny čekistů Židé.

Řádění čekistů pokračovalo celá desetiletí. Teror v některých obdobích nabýval na obzvláštní intenzitě, jako při „Velkém teroru“ let 1937-38, až do Stalinovy smrti v roce 1953 však nikdy úplně neustal. Robert Conquest popisuje první měsíce roku 1937 následovně: „Rusové, kteří byli přesvědčení, že jejich země padla do rukou teroristů, teprve měli poznat, co je to skutečný teror.“^{26]} Když jsem tuto větu před pětadvaceti lety četl poprvé, zmocnil se mě znatelný pocit hrůzy a zármutku za ruský národ.



Lvovští občané hledají mezi oběťmi NKVD své příbuzné

Německý vpád do Ruska v červnu 1941 poodkryl oponu pozdějších bolševických zvěrstev.^{27]} Skoro čtvrtstoletí krvavé msty bolševickou/židovskou žízeň po krvi nijak neutišilo. Ustupující bolševici vězně raději pobili, než aby je převáželi na východ. Postupující Němci vše pečlivě zdokumentovali. Ustupující rudí ale vězně jednoduše nezabili. Jeden svědek, německý doktor, popsal dobové výjevy ze Lvova takto:

Nařídil jsem, aby byla sklepení (vězení v Brygidkách) okamžitě vyklizena, načež odsud bylo v průběhu následujících tří dní vyneseno 423 těl... Byli mezi nimi i nedospělí chlapci starší mezi deseti a čtrnácti roky, mladé ženy kolem dvacítky nebo stařenky... Ve vojenské věznici na severu města... byl puch rozkládajících se těl natolik pronikavý a pod navršenými mrtvolami bylo tolik krve, že jsme do

sklepení mohli vstoupit jen s nasazenými polskými plynovými maskami... Mladé ženy, muži a starší ženy, navršení vrstva na vrstvě až po strop... Třetí a čtvrté sklepení byly naplněny jen asi ze tří čtvrtin. Napočítali jsme tam před 460 těl, mnohá z nich nesla známky těžkého mučení, mrzačení končetin a stopy po poutech.^{28]}

Jiný svědek viděl

rozlehlou místnost, od podlahy ke stropu plnou mrtvých těl... Ta vespod byla dosud teplá. Oběti... ležely různě pokrouceny, s otevřenýma očima a tvářemi rozrůzněnými hrůzou. Na stěně vlevo visela trojice ukřižovaných, jen halabala zahalených oblečením, s odříznutými mužskými orgány. Pod nimi na podlaze napůl seděla, napůl ležela těla dvou jeptišek s těmito orgány nacpanými do úst. Oběti sadistů z NKVD umíraly kulkou do úst nebo do zátylku, většina však bodnutím bajonetu do břicha. Dost z nich bylo nahých či polonahých...

I další svědkové hovoří o mnoha nahých mrtvých tělech, což přirozeně vyvolává otázky, zda byly oběti znásilněny.^{29]} Ukrajinský Červený kříž odhadoval až čtyři tisíce mrtvých jen ve městě Lvov.^{30]} Podle jiných zdrojů mělo být mrtvých až deset tisíc. ^{31]}

Když místní polské a ukrajinské obyvatelstvo spatřilo tyto děsivé výjevy, „okamžitě se jalo vytahovat Židy z jejich domů a přímo na ulice je napadalo“. ^{32]} Tisíce jich byly pobity. Místní ukázali coby na pachatele zvěrstev na Židy, tak hluboké bylo v jejich smýšlení spojení bolševismu s Židy. Nepovedlo se mi najít informace o podílu židovských čekistů ve Lvově, Židé tam ovšem v té době tvořili skoro třetinu obyvatelstva.^{33]} Židovský kontingent v nejvyšších patrech velení NKVD do té doby sice poměrně výrazně prořídnu, to ovšem neznamená, že tentýž osud postihnul i střední a nižší šarže. Arkadij Vaksberg píše: „Ale NKVD nebyla ani po čistkách ‚židuprostá‘. Sadisté, kteří obsadili uvolněná místa, včetně těch velice vysokých, byli podobné skladby jako předchozí várka.“^{34]} Podle jistého zdroje působilo v lednu 1945 mezi důstojníky ukrajinské NKVD skoro 600 židovských důstojníků.^{35]} V červnu 1941 jich muselo nepochybně být ještě mnohem více.

Když jsem použil větu z úvodu této krátké eseje, spekulativně jsem předpovídal možnou podobu převzetí moci v Americe radikály ze skupiny Weatherman. Tito komunisté se bolševikům v lecčems podobali: arogancí a fanatickým pocitem nadřazenosti, mesianistickou ideologii, palčivou nenávistí vůči bělochům/křesťanům i plány na „převýchovné“ tábory. Weathermeni už sice povětšinou jsou po smrti, ale ovzduší, z něhož se zrodili, dnes pociťujeme mnohem výrazněji než v 60. letech – je to tatáž odvěká, vražedná nenávist, která poháněla i bolševiky, mocné pnutí pomstít všechna zla starého společenského uspořádání.

Skupina Weatherman však se svými nenávistnými sny o pomstě nebyla na židovské levici 60. let zdaleka osamocená. Pro řadu židovských příslušníků Nové levice „byla revoluce příslibem

pomstít příkoří a napravit strpěné zlo, jež Židé nejdelší dobu museli trpně přijímat od pachatelů jednajících se svolením, podporou nebo dokonce na příkaz elit předrevolučních společností“ (Cohen, P. S. (1980). *Jewish Radicals and Radical Jews*. London: Academic Press., 208; zde, s. 85). Rozhovory s židovskými novolevicovými radikály u mnohých z nich odhalují násilné představy, v nichž by revoluce vedla k „ponížení, vyvlastnění, uvěznění nebo popravě vykořisťovatelů“, společně s přesvědčením o své vlastní všemocnosti i způsobilosti vytvořit společenské uspořádání prosté útlaku“ (tamtéž). Výborně se to doplňuje s osobními zkušenostmi Kevina MacDonalda mezi aktivisty židovské nové levice na Wisconsinské univerzitě v 60. letech minulého století. (zde, s. 103, poznámka 13).

Tento esej má posloužit jako letmý pohled za hradbu mračen, která se stále hrozivěji sbírají na obzoru. Ve stávající situaci už ale ani nebude třeba žádného revolučního převratu, jelikož naši nepřátelé svírají kormidlo moci pevně ve svých rukou a netrpělivě čekají, až se budou moci chopit moci tak absolutní, jakou vládli v porevolučním Sovětském svazu. Čas se krátí a velká otázka stojící před naší generací zní: upadl duch našich předků, válečníků ze stepi v našich krajanech pouze do hlubokého spánku – nebo je nadobro mrtev? A já si nejsem zcela jistý, zda chci na tuto otázku znát odpověď.

Poznámky

- 1] Richard Pipes, *The Russian Revolution* (Vintage Books, 1991), s. 824.
- 2] Paul Gregory, *Terror by Quota: State Security from Lenin to Stalin (An Archival Study)* (Yale University Press, 2009), s. 63.
- 3] Terry Martin, *The Affirmative Action Empire: Nations and Nationalism in the Soviet Union, 1923-1939* (Cornell University Press, 2001), s. 425. Viz také zde , s. 1028.
- 4] Yuri Slezkine, *The House of Government: A Saga of the Russian Revolution* (Princeton University Press, 2017), s. 152
- 5] W. Bruce Lincoln, *Red Victory: A History of the Russian Civil War* (Simon and Schuster, 1989), s. 386.
- 6] Donald Rayfield, *Stalin and His Hangmen: The Tyrant and Those Who Killed for Him* (Random House, 2004), s. 69.
- 7] Pipes, p. 824.
- 8] Je mi známo, že Pipes je Žid.
- 9] Rayfield, s. 75.
- 10] S. Courtois, N. Werth, J.-L. Panne, Andrzej Paczkowski, K. Bartosek and J.-L. Margolin (eds), *The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression* (Harvard University Press,

1999), s. 102.

11] W. Bruce Lincoln, s. 314

12] Rayfield, s. 83.

13] W. Bruce Lincoln, s. 383.

14] S. Courtois et. al., s. 105.

15] Sergey Melgounov, *The Red Terror in Russia* (Hyperion Press, 1976), s. 136.

[16] Melgounov, s. 163.

17] Melgounov, s. 218.

18] Courtois et. al., p. 103.

19] George Leggett, *The Cheka: Lenin's Political Police* (Oxford University Press, 1981), s. 271. Donald Rayfield vypráví o maďarské čekistce, kterou museli zavřít do blázince poté, co začala střílet svědky zločinů. s. 83.

20] Courtois et. al., s. 103.

21] Melgounov, s. 201.

22] Courtois et. al., s. 103-04.

[23] Leggett, s. 447.

24] Amy Knight, *Beria: Stalin's First Lieutenant* (Princeton University Press, 1996), s. 236 note 12.

25] Megounov, s. 176

26] Robert Conquest, *The Great Terror: A Reassessment* (Oxford University Press, 1990), s. 181.

27] Novější dílo s těsnější spojitostí s židovskými pachateli je *An Eye For An Eye: The Untold Story of Jewish Revenge Against Germans in 1945* (Basic Books, 1993, česky Oko za oko, Votobia, 1997) Johna Sacka. Ten popisuje, jak židovská tajná policie v komunistickém Polsku chytala německé civilisty, zavírala je do koncentračních táborů, kde byli znásilňováni, mučeni a vražděni.

28] Alfred M. de Zayas, *The Wehrmacht War Crimes Bureau, 1939-1945* (University of



Nebraska Press, 1995), s. 216.

29] De Zayas, s. 220.

30] De Zayas, s. 221.

31] Courtois, et. al., s. 225.

32] De Zayas, s. 223.

33] Dov Levin, *The Lesser of Two Evils: Eastern European Jewry Under Soviet Rule, 1939-1941* (The Jewish Publication Society, 1995), s. 54

34] Arkady Vaksberg, *Stalin Against the Jews* (Alfred Knopf, 1994), s. 101. Reakce místního obyvatelstva vypovídá o mnohém, ani na vteřinu nepochybovalo o židovské vině.

35] Amir Weiner, *Making Sense of War: The Second World War and the Fate of the Bolshevik Revolution* (Princeton University Press, 2002), s. 269.

Článek Karla Nemmersdorfa *Leather-Jacketed Coke-Snorting Jews in the Soviet Secret Police Torturing, Raping and Killing Gentiles: The Evidence* vyšel na stránkách The Occidental Observer 9. března 2020.